

⁵⁰Ezután kivitte őket Betániáig, felemelte a kezét, és megáldotta őket. ⁵¹És miközben áldotta őket, eltávolodott tőlük, és felvitetett a mennybe. ⁵²Azok pedig leborulva imádták őt, majd nagy örömmel visszatértek Jeruzsálembe; ⁵³mindig a templomban voltak, és áldották Istent.

Kedves Testvéreim!

Jézus felvitetett a mennybe. Ezt nyilván az itt ülők tudják, hiszen ennek ünnepére gyűltünk össze. A hogyan kérdés már egy kicsit bonyolultabb, érdemes megnéznünk, hogy mit írnak erről az Úsz-ben. Máté evangéliuma: semmit. Márk: ¹⁹Az Úr Jézus pedig miután ezeket mondta nekik, felemeltetett a mennybe, és az Isten jobbára ült.

Jánosnál a feltámadt Jézus így szól Máriához: *Ne érints engem, mert még nem mentem fel az Atyához, hanem menj az én testvéreimhez, és mondd meg nekik: Felmegyek az én Atyámhoz és a ti Atyátokhoz, az én Istenemhez és a ti Istenetekhez.* Lukácsnál pedig mai alapigénket olvassuk. Ezekből nem tudunk meg túl sokat, de aki figyelt, hallhatott ma még egy verziót. Az oltár előtti igében, az ApCsel-ből, ami a legrészletesebb leírása Jézus mennybe menetelének, bár ez sem olyan nagyon hosszú, hogy ne olvashatnám fel még egyszer: ⁹Miután ezt mondta, szemük láttára felemeltetett, és felhő takarta el őt a szemük elől. ¹⁰Amint távozása közben feszülten néztek az ég felé, íme, két férfi állt meg mellettük fehér ruhában, ¹¹akik ezt mondták: Galileai férfiak, miért álltok itt az ég felé nézve? Ez a Jézus, aki felvitetett tőletek a mennybe, úgy jön el, ahogyan láttátok őt felmenni a mennybe. ¹²Ezután visszatértek Jeruzsálembe az Olajfák hegyéről, amely Jeruzsálem közelében van egy szombatnap járőföldre. ¹³Amikor hazatértek, felmentek a felső szobába...

A két leírás között, bár mindkettő rövid, mégis van némi különbség. Ez annál is érdekesebb, mert mindkét könyvet ugyanaz a személy, Lukács fogalmazta. A legszembetűnőbb a helyszín. Az evangéliumban Betánia, az ApCsel-ben az Olajfák hegye. Ez viszonylag könnyen elintézhető azzal, hogy fogalmunk sincs, hol volt a Betánia nevű település, egyes feltételezések szerint az Olajfák hegye keleti felében. Ellentmondás megoldva. De van három mozzanat, amelyet bizonyára nem véletlenül emel ki Lukács azzal, hogy szinte szembe állítja egymással a két leírást. Mindhárom különbség a tanítványok reakciójában van, és mindháromnál elmondható, hogy az egyik reakció a logikus, a másik épp az ellenkezője. Az ApCsel leírásában a tanítványok letargiába esnek. A letargia szó jelentése: nagyfokú szomorúság, levertség, kiábrándultság, amit a személy cselekvésre képtelen állapota kísér. A tanítványok földbe gyökerezett lábbal, „feszülten” néztek a felhőkbe burkolódzó Jézus után. Letargia. Az evangéliumban viszont nyoma sincs a letargiának, helyette egészen más van.

Az első: letargia helyett leborulás.

Mindkét lukácsi leírásban szerepel, hogy Jézus áldást mondott, mielőtt a tanítványok szeme láttára felemeltetett.

Az áldás a zsidóság életében mindig is fontos szerepet játszott. Az áldás egyfajta útra bocsátás: ez fejeződik ki az istentisztelet végi áldásban éppen úgy, ahogyan pl. az esküvői áldásban. Az áldás annyival több, mint jókívánság, hogy az áldást adó az Isten jelenlétéért imádkozik az áldást kapó számára. Nagyon szépen jelenik meg ez az istentisztelet végén mondott ároni áldásban. Az áldás ugyanakkor a rám bízott örökség továbbadását is jelentette a biblia korában, egyfajta végrendeletet. Gondoljunk csak Jákób csalással szerzett atyai áldására. Az atyai áldás a családfői kormánypálca továbbadását is jelentette. Az áldás harmadik jelentése az erőért való imádkozás, ami leginkább a bűnbánati liturgiában jelenik meg. A bűnbocsánat hirdetése, amely – ahogy Luther fogalmaz – nem egyszerűen emberi cselekedet, hanem a feloldozást úgy fogadom a gyóntatótól, mint Istentől magától. Ez az áldás arról szól, hogy felismerem gyengeségemet, elesettséget és leborulok Isten előtt, és várom, remélem az ő új utakra indító, új örökséget adó, tiszta lapot jelentő ígétjét.

⁵¹És miközben áldotta őket, eltávolodott tőlük, és felvitetett a mennybe. ⁵²Azok pedig leborulva imádták őt

Mennybemenetel ünnepén érdemes elgondolkodnunk nekünk, késői tanítványoknak: vajon sokszor nem a letargia vesz minket hatalmába, amikor értetlenül állunk saját és mások életének tragédiái előtt? Mit teszünk, amikor arról hallunk, hogy elsüllyed egy hajó és emberek halnak meg? Mit teszünk, amikor az orvos közli a diagnózist: műteni kell? Mit teszünk, amikor szembesülnünk kell a másik elvesztésével. Kiborulás helyett leborulás. A tanítványok ezt teszik, pedig lehetne okok a szomorúságra. Mindent feladtak Jézusért, aki meghalt, aztán megcsillant a remény, 40 napig valami olyat tapasztaltak, amit soha senki, és most elmegy, és ők újra ott tartanak, ahol Nagypéntek után. Letargia. De a letargiából leborulás lesz, mert áldást kapnak, egy ígéretet Jézustól, akiről már tudják, már 40 napja tudják: ő Isten. Az ígéret pedig ez: veletek leszek minden

napon a világ végezetéig. Ez a te ígéreted is. Veled van. Ezért amikor kiborulnál, inkább borulj le előtte, ahogyan Jób tette: az Úr adta az Úr vette el, áldott legyen az Úr neve.

Sokan kérdezik, hogy ha létezik Isten, akkor miért enged meg annyi szörnyűséget. Akik ezt kérdezik, ők az ég felé bámulók, akik értetlenül állnak Isten előtt. A hívő ember bár nem biztos, hogy érti Isten akaratát, nem kiborul a személyes, vagy környezete tragédiáját látva, hanem leborul az Isten előtt, és Jézussal imádkozza: legyen meg a te akaratod.

A második: letargia helyett öröm.

Lukács, az evangélium végén a tanítványok örömről ír: ⁵²*Azok pedig leborulva imádták őt, majd nagy örömmel visszatértek Jeruzsálembe;*

Kedden a katolikus iskola reggeli áhítatán megkérdeztem a gyerekeket, hogy ők mennyire örülnek annak, ha valaki, akit szeretnek elutazik. A válasz egyértelműen az volt, hogy nem örülnek, sőt inkább szomorúak. Jézus elment, felment a mennybe, és a tanítványok „nagy örömmel” visszatértek Jeruzsálembe. Letargia helyett öröm van a szívükben. Miért? A tanítványok megértettek valami nagyon fontos dolgot, hogy minden, ami történt értük történt. Jézus földre jövele értük történt, Jézus földön kimondott szavai, csodái, és tanítása miattuk értük volt, Jézus kereszthalála értük történt, feltámadása nekik bizonyította istenségét és halál feletti hatalmát. Jézus mennybemenetele is értük történt. Ezt értették meg. Jézus elment a mennybe, hogy velük maradjon, most már nem csak, mint egy külső forrás, amelyhez odamehetnek, hanem mint bennük munkálkodó erő. Teljességében ezt majd Pünkösdkor élik át, de már most érzik, talán Jézus utolsó szavai visszhangzanak bennük: ⁸Ellenben erőt kaptok, amikor eljön hozzátok a Szentlélek.

És tudjuk, hogy a tanítványoknak ez az öröme tartós maradt. Nem múlt el akkor sem, amikor üldözték, börtönbe zárták, megkövezték, megkínózták, végül megölték őket. Örömmel vállalták a szenvedést is, mert már nem Krisztus élt közöttük, hanem Krisztus bennük élt.

Jézus felment a mennybe, hogy beköltözhessen az életedbe. *Az ajtót előtt állok és zörgetek* - mondja a Jelenben - *aki megnyitja az ajtót bemegyek ahhoz és vele vacsorálok...*

A leborulásból öröm következik a tanítványok számára. És a te számodra? Jézus odalép, a te életed ajtaja elé, és zörget. Újra és újra. Kérlek nyisd ki az ajtót

A harmadik: letargia helyett liturgia.

⁵³*mindig a templomban voltak, és áldották Istent.*

A liturgia szó azt jelenti közszolgálat. A templomi istentiszteletet nevezték így régen, és éppen ez történik, az Isten megtiszteli őket jelenlétével, és ők megtisztelik Istent, áldják őt mindazért, amit tett.

Az ApCselben még azt olvassuk, hogy hazamentek és újra zárt ajtók mellett voltak együtt, ott csak 10 nap elteltével, Pünkösöd napján jön el a liturgia ideje. De az evangélium szerint: ⁵³*mindig a templomban voltak, és áldották Istent.*

Mi történik itt? Letargia helyett liturgia. Magunkba zárkózás helyett nyitás kifelé, az emberek felé. Mennek a templomba ott vannak és áldják az Istent. Mert Jézus belépett az életükbe. Már nem egy külső szereplője, hanem életük középpontja.

Mennybemenetel ünnepe minket is tanít, hogy a magunkba zárkózás helyett menjünk és hirdessük a megtapasztalt örömhírt. Mert van mit, mert a tanítványokkal együtt mi is megtapasztalhatjuk, ma is megtapasztalhatjuk mennybemenetel csodáját. Mert lehet úgy szemlélni Jézus elmenetelét, hogy az milyen szomorú, elveszítettünk egy nagy tanítót. Elment, hazament. És letargiába esünk. Vagy lehet úgy szemlélni, ahogy Lukácsa az evangéliuma végén látja: Megnyílik az ég, és összekapcsolódik a menny a földdel. Mert Lukács egészen egyszerűen ezt írja le. A mennyei liturgiáról a Jelenések könyvében olvassuk: *És hallottam, hogy minden teremtmény, a mennyben és a földön, a föld alatt és a tengerben, és minden, ami ezekben van, ezt mondta: „A királyi széken ülő és a Báránnyé az áldás és a tisztesség, a dicsőség és a hatalom örökkön-örökké!”* ¹⁴*A négy élőlény így szólt: „Ámen!” És a vének leborultak, és imádták őt.*

Jézus mennybemenetele bekapcsol a mennyei liturgiába, az Isten teljességében részesülnek a tanítványok, és részesülhetünk mi is. Mi, akik kétezer év elteltével szintén részt veszünk a liturgiában. Boruljunk le Isten előtt, és áldjuk őt, mert nem hagyott minket megunkra, és megmutatta hatalmát és dicsőségét és nekünk adta áldását Jézus Krisztusban. Ámen.